

Egy évtized gyűjtőmunkájának eredményéből nyújt áttekintést a Vermes-villában megtekinthető kiállítás

A gyűjtemény művészettörténeti szempontból legjelentősebb és legérdekesebb alkotásaiból összeállított kiállítás nyílt február 17-én a KMG-nek otthont adó Vermes-villában. Egy évtized gyűjtőmunkájának eredményéből nyújt áttekintést a Vermes-villában megtekinthető kiállítás

A gyűjtemény művészettörténeti szempontból legjelentősebb és legérdekesebb alkotásaiból összeállított kiállítás nyílt február 17-én a KMG-nek otthont adó Vermes-villában.

A kiállított festmények, grafikák, szobrok és plasztikák legkorábbi darabjai az 1980-as éveket megelőző időszakra nyúlnak vissza, ám legtöbbjük a 80-as, 90-es évekből származik. Az ezt követő időszak munkái stílusukban, eszmeiségükben is a kilencvenes évek törekvései felé mutatnak, amiből akár arra is lehet következtetni, hogy az új ezredelő nem feltétlenül egy új szemlélet, látásmód kialakulásával köszöntött ránk. Talán jól is van ez így, hiszen pontosan a kilencvenes évekhez fűződik a végső, nagy kitörés a „regresszív passzivitásból” – ami a társadalmi hazugságok előli kitérés útjaként egyebek közt a kultúrával való szembehelyezkedést hozta magával. A tagadástól, kirekesztettségtől meghasonlott művészek a szubjektivizmusban kerestek menedéket, mely újból az őt megillető helyre emelte a látványt, az esztétikumot, az ideológiamentes narratívát, és visszahozta a művészetbe a humort, az iróniát és az erotikát. Különösen érdekessé teszi ezt a művészettörténeti korszakot a radikális eszközváltás, az a mód, mellyel a képzőművészek az új műszaki eszközökhöz – a fénymásolóhoz, a videóhoz, majd a számítógéphez – nyúltak. Új technikák jelentek meg, az alkotók felfedezték maguknak a műanyagot, a tollat, a szivacsot és számos más, korábban nem használt anyagot, és igyekeztek ezekhez speciális tulajdonságaik felől közelíteni. Ez persze a vizuális és plasztikai hagyományok újraértelmezését, a műnek a hagyományos formáktól való függetlenítését vonta maga után.

Ennek az expanzív progressziónak is köszönhető, hogy a mai fiatal művészek számára a tömegmédia vizuális nyelve és a számítógép már a mindennapi kommunikáció, a valóságot demisztifikáló képi megjelenítés természetes eszköze. Ezen nyitottság számlájára írható az is, hogy sem korhoz, sem stílushoz, sem irányzatokhoz, sem pedig mesterekhez nem kötődnek; az új látásmód, kép megteremtése érdekében a valóságot könyörtelenül elemeire szedve találják.

A Kortárs Magyar Galériában kiállított művek a leírt művészettörténeti irányzatokon túl sokkal többet láttatnak – az ennél is újabb törekvések, például a „nőművészet” és a társadalompolitikai irányultságú művészet létjogosultságát, illetve a magyar képzőművészet fejlődési tendenciáit.

A kiállítást megnyitó N. Mészáros Júlia, a Győri Városi Művészeti Múzeum igazgatója elmondta: a dunaszerdahelyi galéria neve már ma is jól cseng a magyar képzőművészeti berkekben; ez adjon lendületet munkatársainak a további gyűjtőmunkához.

A kiállítás a Kortárs Magyar Galériának otthont adó Vermes-villában március 25-ig tekinthető meg.

LŐRINCZ ADRIÁN